

индивидуални и неопределени и поставя по-голям отъ
проблемта, и тогава всичко зависи отъ волята на ху-
дожника, отъ неговото въображение и отъ неговия талант;
това е за Египет най-новото изкуство.

Херберт Епенсър обхваща историческата еволюция
на изкуството по единъ механически законъ — законътъ
за притягването на китката отъ еднакви и прости въ разно-
образни и сложни. Живописството и скулптурата, въ тяхна
свръзка съ първобитното писмо, а сѣ намиращи въ зависимостъ,
каква той, отъ архитектурата. Както разни дивни племена,
каквито сѣ австралийците, исписватъ фигури върху сте-
нитъ на пещеритъ, които за тяхъ сѣ свещенни тѣснѣ, тъй Егип-
тянитъ и Ассирийцитъ украсяватъ съ стени живописи хра-
моветъ на свои божѣ и палатитъ на царѣ. Тѣзи стени
декорации малко по малко се обръща въ живопись и скулптура.
Вансаниитъ рисунки сѣ били най-напрѣдъ малко възбуждени
съ краищата си, поств малко по малко фронтонетъ били из-
дълбани и фигуритъ останали по-високо, и по този начинъ
се появила барелефа, а отъ барелефа се появила статуята.
Въ Египетъ било станало свѣдѣние, защото живописството и
скулптурата служили най-напрѣдъ да украсяватъ стени
на храмоветъ, и поств малко по малко сѣ се отдѣлили като
отдѣлни самостоятелни изкуства. Но ако, споредъ Епенсера,
всичкитъ епохи на писани изкуствѣ на живописството и скулп-
турата иматъ коренъ си въ политико-религиознитъ укра-
шения на древнитъ храмове и дворци. „Пийсафетъ означенъ
на стеница, божествъ поставенъ върху масса и брод отъ
в. „Пийсафетъ“, който е до него, сѣ далечни роднини“. Най-послѣ
требвало да се заблѣтѣ, че и въ самата композиция на
едно художествено творение съществувало това прѣми-
нуване отъ простото къмъ по-сложното. Това могли сие
да направимъ, ако сравнимъ една статуя и една картина
отъ сегашно време съ една статуя и една картина отъ
древнитъ египетски времена.

Методата на Мена състои въ това че той счита
твореницата на изкуството като производствъ. Следъ ка-
то е твърдо доказалъ, че художественото творение
има да цѣлъ „да изрази нѣкой свѣдѣственъ или испокньвъ
характеръ и следователно нѣкой идеъ, по-лесно и по-много
отъ колкото дѣйствително съществуващитъ прѣдмети“. Той
търси законитъ на производството и трѣмъ неговъ най-
важни фактори. Най-напрѣдъ, като захваща отъ най-